

Dr Paul white

**Chuyện Ngụ
Ngôn Của Bác
sĩ Miền Rừng**

Chuyện Ngụ Ngôn Của Bác Sĩ Miền Rừng

Paul White

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

<u>Thông tin ebook</u>
<u>Lời mở đầu Chất độc giết người</u>
<u>Chương 1 Bức tường vĩ đại</u>
<u>Chương 2 Cạm bẫy chết người</u>
<u>Chương 3 Tai nạn không ngờ</u>
<u>Chương 4 Bạn không thể tự cứu lấy mình</u>
<u>Chương 5 Con khỉ không tin có cá sấu</u>
<u>Chương 6 "Nuôi ong tay áo"</u>
<u>Chương 7 Cứ để chúng bay đi</u>
<u>Chương 8 Ngồi sai chỗ</u>
<u>Chương 9 Tại Sao Đức Chúa Trời Sai Jêsus Đến Thế Gian</u>

Lời mở đầu

Chất độc giết người

Tín, một dược sư tại bệnh viện của Bác sĩ miền rừng, đang bào chế thuốc chữa bệnh bao tử. Ngoài bệnh viện, những con quạ đang cãi nhau ầm ĩ trên ngọn cây. Bóng chiều đổ dài theo giòng trôi của ngày sắp tàn tại miền Tân-ga-ni. Ngoài hiên cửa phòng phát thuốc, dưới bóng cây cổ thụ, vài người vừa khỏi bệnh đang trò chuyện với nhau.

Một người nọ, đầu và chân đều băng bó, rùng mình nói: "Tôi sợ sư tử kinh khủng". Rồi một cậu bé cao và gầy đét, khế ho và tiếp lời: "Hể nghĩ đến con rắn Nô-Ka là tôi phát nổi da gà ngay". Một người đàn ông vừa khỏi sốt rét nói giọng mệt nhọc: "Còn con dê tê giác Ki-pha với cặp giò làm rung chuyển cả đất, với cái sừng dữ tợn, với."

Giọng nói ông bỗng đứt quãng vì hai hàm răng đã đập vào nhau lập cập báo hiệu cơn sốt rét nổi lên. Tín cân một thứ bột trắng cho vào trong chiếc lọ. Ông nói với giọng kéo dài:

"Những vật đáng sợ. là con muỗi Mi-bu, con bọ chét Ba-si và con ruồi Hải-di. Vâng, đó là những con vật bé nhỏ nhưng mỗi năm đã giết hại người gấp ngàn lần hơn tất cả những con thú hung tợn của rừng rậm". Nói đến đây, Tín dừng lại, hoàn toàn im lặng, rồi tiếp: "Nhưng còn có một chất độc giết người kinh khủng hơn, nguy hiểm hơn."

Mọi người ngồi nghe đều rùng mình, và Mẫu, người vẫn đến bệnh viện xin thuốc nhỏ mắt mỗi ngày, tỏ vẻ lo lắng hơn cả. Tín nói: "Tôi sẽ kể cho các bạn về vật giết người đó bằng nhiều cách vì đây là điều quan trọng mà các bạn cần phải hiểu hơn hết."

"Cái thùng này bao nhiêu mặt?". Vừa hỏi, ông vừa giơ cao chiếc thùng có ghi chữ "Bánh lát".

Mọi người đều chăm chú nhìn. Một người nói: "Bốn mặt".

Mẫu góp ý kiến: "Có cả mặt trên và mặt dưới nữa". Tín gật đầu:

"Vật độc giết người này cũng có nhiều mặt như thế. Các bạn hãy nghe đây".

Chương 1

Bức tường vĩ đại

Ai nấy đều mắt nhìn Tín, dược sư của bệnh viện, khi ông đứng bên ánh lửa, với ngón tay giơ lên cao. Âm thanh rừng Phi Châu khuấy động cả màn đêm. Tín mở đầu với giọng trầm trầm.

Vào một sáng kia cả khu rừng rậm đều khiếp sợ. Mọi con vật đều tụ tập dưới bóng cây cổ thụ để xem phải làm sao, vì một bức tường bỗng nhiên xuất hiện giữa khu rừng.

Bức tường cao ngê và thật dài. Từ chỗ mình đứng, hươu cao cổ Lan-chất thấy bức tường dày kinh khủng.

Con sư tử Sim-ba gầm lên: "Chỗ tốt nhất của rừng là bên kia bức tường. Bóng cây xanh rậm, nước hồ trong suốt, dòng mát từ trên cao chảy xuống." Tiếng gầm thét của nó hạ dần và chuyển sang giọng cầu nhàu. Con Lan-chất than thở: "Còn bên này chỉ toàn là gai góc, bụi đất cùng sa mạc, cả đến những vũng nước cũng đầy những bùn". Con tê giác Pha-ru giận dữ. Nó

khịt mũi, đôi mắt bé nhỏ lấp lánh. Nó cứ khịt ra khịt vô như chiếc cửa đang cắt ngang một vật gì: "kho. ồ.ồ, thật là một bức tường ngăn cách. Ta phải đâm ngang qua mới được". Các con vật đều gật đầu, nghĩ rằng có lẽ đây là lối giả thoát.

Pha-ru lùi lại một bước và chạy nhanh về phía bức tường. Bụi đất dưới đôi bước chân ngắn và nhanh của nó tung lên mù trời, sừng nó nhào ra trước rất ghê sợ. Bức tường hiện ra mỗi lúc càng gần hơn.

Đầu nó gục xuống. Chân nó nhanh hơn. Rầam! Pha-ru lùi lại. Bức tường vẫn tro tro như trước. Nó cảm biết có nhiều và rất nhiều cặp mắt đang nhìn nó ngạc nhiên.

Hở hỏn hỏn, nó quay về và vào rừng xa hơn. Tấn hai chân sau vào một thân cây to lớn, nó bắt đầu phi nước rút nhanh hơn trước. Mặt đất lay chuyển, bụi cát tung lên từng đám lớn và cuối cùng nó tông vào bức tường cái rầm. Nó loạng choạng lùi bước, ngồi phệt xuống đất, chân trước vuốt ve chiếc sừng bị cong vòng. Vết thương trên trán nó sưng vù lên, đôi mắt ti hí nó như thấy cả trăm sao, đầu óc nó quay cuồng.

Con hươu cao cổ La-chất đến gọi chuyện: "Hề, bức tường này thật mạnh mẽ phi thường". Con voi Lâm-bộ đưa tới đưa lui cái vòi và ve vẩy cái đuôi rồi rống lên: "Phải dùng sức mạnh của vai mới đẩy lui bức tường như thế được!". Nói xong nó đi về phía tường và đưa vòi ra thử bức tường theo cách của loài voi. Rồi nó kê mạnh một vai vào tường. Hự! Hực! Bức tường không hề nhúc nhích, mà đuôi voi thì cứ ngoe ngoáy cách lia lịa. Lâm-bộ thông thả quay đầu lại và dùng vai bên kia.

Hơi thốt từ chiếc vòi mỗi lúc một yếu dần trong lúc vai nó cứ cụng, cụng và cụng mãi vào tường. Cuối cùng nó cũng phải ngồi thoi độc bên cạnh Pha-ru và lấy lá phủ lên đôi vai trầy trụa và sưng phồng. Nó nói với giọng gần tắt thở: "Quả thật chẳng có cách nào đâm qua bức tường này được. Đây là một hàng rào vững chắc".

Nó loạng choạng đi về phía đầm lầy để tìm bùn mát xoa dịu vết thương. Đến lượt chó sói Mi-ca cười với một giọng ranh mãnh: "Đối với những con vật mạnh mẽ và thiếu nhanh nhẹ thì đây là một việc lớn lao. Nhưng đối với tôi, một con vật đầy mưu mẹo, tôi sẽ đi vòng quanh bức tường mà qua bên kia".

Giọng nói của nó có vẻ chế nhạo đến nỗi nhiều con vật mách nhau chạy trốn để phá quấy nó. La-chất nhướng cổ lên một ngọn cây gai ngắt vài đọt non và nhìn xuống:

"Này, hãy cho chúng tôi thấy cách khôn khéo của anh đi". Nó vừa nói vừa thè lưỡi ra vào hơn nhiều. Mi-ca quay cong lưng lại cách thô lỗ, chạy lẩn khuất theo những lối mòn quanh co khúc khuỷu dọc bờ tường. Mặt trời lặn, mọi vật trong rừng đều đói lả chờ đợi, nhưng mãi đến lúc trăng lên Mi-ca cũng chưa quay trở về.

Một ngày nữa lại trôi qua, bọn chúng vẫn đợi và đêm tối lại đến, nhưng Mi-ca vẫn không về. Qua ngày sau, thú vật trong rừng lại tụ họp dưới cây cổ thụ để đợi chú chó sói chuyên ăn xác chết trở về. Pha-ru phải nhờ đến khỉ Ny-an và khó nhọc lắm mới kéo sừng nó thẳng lại được. Nó được khích lệ qua việc làm của Neo-rơ, con chim đã bắt bọ chết trong da nó và rót vào tai nó những lời khích lệ, an ủi.

Voi Lâm-bộ đã dán bùn lên đôi vai trầy của nó và cũng nhẹ nhàng rót nước bùn vào dây xương lên và lẩm bẩm những lời an ủi từ vòi qua tai trái những lời mà kẻ khác tưởng là sấm sét ở xa xa. Lan-chất lặng lẽ ăn những đọt non xanh tươi nhất trên ngọn cây. Khỉ Ny-an nghiêng răng và cào lung tung trong khi Nô-ka nằm cuộn tròn giữa bụi đất ẩm áp và nghĩ đến thức ăn. Lúc mặt trời lặn, Mi-ca trở về chân cẳng mòn mỏi, phải đi cà thọt. Nó ôm đầu khổ sở lẩm nhẩm." Thật là

vô ích. Không thể nào đi vòng tường được. Đi nữa, đi mãi cũng không hết đường! Rắn Nô-ka nhẹ nhàng tháo mình, ngẩng đầu lắc lư, huyết lên:

"Ha, các bạn là những vật có sức mạnh, khôn ngoan và đi nhanh hàng bao nhiêu dặm đường, như tôi, Nô-ka đây, với tấm thân uốn éo đủ mọi đường, sẽ luồn dưới tường mà qua". Vài phút sau, cả đoàn vật nhìn đuôi rắn khuất dần vào một hố sâu gần Bức Tường Vĩ Đại chia cách khu rừng. Chúng chờ đợi và trông ngóng như im lặng vẫn bao trùm rừng rậm.

Thời gian trôi qua. Tiếng quạ vang lên trong buổi chiều tà khi cây cổ thụ đang tắm nắng hoàng hôn. Mọi vật đều sắp sửa về nhà ăn chiều bỗng đứng dừng lại nhìn lớp bụi vừa tung lên nơi chân tường. Bao tia mắt chăm chú hướng về đó với những đôi mắt chòng chọc và nhấp nháp.

Rồi Nô-ka hiện ra. Nói đối diện với bức tường. Với chiếc lưỡi uốn éo vẻ đắc thắng, nó huyết lên.

"Tôi đã làm xong nhiệm vụ rồi. Trong số các vật của rừng rậm chỉ có mình tôi tìm được lối sang bên kia Bức Tường Vĩ Đại này".

Lan- chất cong chiếc cổ dài xuống nói khê: "Xin lỗi, nhưng bạn vẫn còn ở cùng một bên tường như tất cả chúng tôi". Nô-ka giận dữ. Nó lắc lư đầu, đôi mắt đỏ ngầu, thốt ra những lời đầy nọc độc: "Tôi đã đi qua nhiều con đường tối om dưới đất cách khéo léo và khôn ngoan", nó vừa nói vừa ngưỡng đầu tới trước. "Chưa có con vật nào làm được như thế. Không có một con đường dưới bức tường, thế mà tôi, Nô-ka, đã tìm ra được".

Lan-chất gật đầu, thụt lưỡi vào trong đáp: "Thật vậy". Khỉ Ny-an nói một câu gọn lỏn "Tôi sẽ trèo qua tường" rồi nó nghiêng rằng, lúc lắc đuôi vá quơ tay chân lung tung. Với một tiếng "hú" nó chụp lấy bức tường, trèo lên và lên cao mãi. Càng lên cao nó không biết bấu víu vào đâu.

Thình lình đuôi nó đu đưa cách thừa thãi và chân tay chả bám vào đâu cả. Nó bắt đầu trượt.

Thậm chí lộn nhiều vòng giữa khoảng không. Cuối cùng khỉ ta ngã ngửa ra giữa đất ngay nơi chân hươu cao cổ Lan-chất.

Ny-an nghiêng rằng một lúc để chờ hơi thở từ từ phục hồi trong phổi khỉ ta. Theo thói quen, nó lơ đãng càu càu rồi bảo: "Này Lan-chất, anh hãy đứng sát tường rồi tôi bò dọc theo lưng anh để trèo lên cổ. Đứng trên đỉnh đầu anh, tôi sẽ nhảy và như thế sẽ trèo vách một cách mạnh mẽ hơn để có thể vượt qua chóp tường". Lan-chất buộc lòng phải nghe theo. Ny-an bám chặt đuôi hươu ta, leo lên lưng, bò qua cổ và từ đỉnh đầu hươu, nó đánh thót một cái dường như cứ bay bổng lên mãi nhưng rồi tay chân bỗng run rẩy và từ từ trên cào tít ấy, tấm thân khỉ ra nhào lộn xuống nằm bẹp trên mặt đất ngay chân con voi trước bao nhiêu cặp mắt đang nhìn chăm chú. Lâm-bộ nhẹ nhàng làm hô hấp tự tạo với đầu vòi của nó rồi khều đuôi nhắc bổng khỉ ta lên vừa tầm mắt. Nó nói: "Hừ, Ny-an, anh tìm cách phóng ra tường được không?" Ny-an đáp với vẻ khó nhọc như đang nằm sấp: "Ồ, chẳng ai trong rừng này leo được như tôi. Chắc hẳn không ai vượt khỏi được đâu".

Như thế, mấy con vật đã cố gắng nhưng không tìm được cách nào, dù là đâm ngang qua hoặc luồn xuống hay trèo hay là đi vòng quanh Bức Tường Vĩ Đại ấy để vào bên kia khu rừng được. Sau đó bọn chúng chú ý đến tên của bức tường: vì chữ viết rất lộn lộn mà chỉ có ai hiểu mới nhìn thấy được. Lan-chất thắc mắc không biết những chữ ấy có nghĩa gì.

Kể đến đây, Tín tiếp: "Hà, nhưng mà chúng ta cũng chỉ là thú vật trong rừng. Tên của bức tường đó là gì? Không có cách nào đâm thủng qua nó. Nó cao quá đến nỗi không thể trèo qua được, cũng chẳng có cách nào luồn dưới hoặc đi vòng quanh nữa".

Một người với chiếc băng bên mắt trái đáp: "Những chữ trên tường là chữ Tội".

Tín gật đầu. "Thật vậy Tội là hàng rào vĩ đại ngăn cách chúng ta với Đức Chúa Trời. Nhưng có

một người biết cách vượt qua Bức Tường Vĩ Đại này. Có một cái cửa, Jêsus, Con Độc sanh của Đức Chúa Trời đã nói và nói thật sự rằng: "Ta là cái cửa. Nếu ai bởi ta mà vào thì sẽ được cứu". Vậy sao chúng ta còn cứ ở mãi bên bờ tường này?"

Ánh lửa chiếu tỏa trên gương mặt những người ngồi nghe. Vài người từ từ cúi đầu xuống, nhưng Mẫn ngồi chống cằm cách tự lự vì những lời đó cứ quay cuồng trong tâm trí chàng ta mãi./.

Chương 2

Cạm bẫy chết người

Tín đằng hắng lấy giọng, nói: "Chỉ có những ai biết sự khôn ngoan của khỉ thì mới gài bẫy nó được". Mọi người ngồi nghe đều gật đầu. Riêng Mẫn là chăm chú hơn cả. Tín tiếp tục câu chuyện.

Một ngày kia bác thợ săn làm một cái bẫy. Bẫy này là một cái thùng, trên đầu có một lỗ thủng. Trước hết bác thợ săn bỏ đá và cát vào rồi lấy đậu phộng rải lên trên. Bác đem thùng để thùng dưới một gốc cây cổ thụ trong rừng rồi lạng lẽ lảng sang chỗ khác. Đến ngồi dưới bóng cây, rình xem.

Chẳng bao lâu cả một đoàn khỉ Ny-an kéo đến. Mùi thơm, đậu phộng kích thích mũi chúng. Bọn chúng nói những gì líu với nhau, rồi một con tên là Tô-tô đến gần nhìn chiếc thùng. Nói lắc mạnh thùng, ghé, mắt nhìn vào lỗ rồi kê mũi ngửi. "A! Ngôn quá!" Trí khôn của bảo nó rằng "Màõy chỉ việc thò tay vào lỗ thùng thì tất cả đậu phộng sẽ thuộc về mầy". Tô-tô đứng ngấm nghĩa mãi cái thùng. Rồi nghe theo tiếng nói của mũi, nó thọc vôi bàn tay vào lỗ nhỏ vào tóm hết đậu phộng. Tô-tô rút tay thật nhanh, hưng cổ tay bị mắc lại đau quá.

Cả nắm đậu phộng trong tay không thể đem ra được. Tô-tô la lên và những con nhĩ khác cùng một họ với nó cũng la tíu tít, bày vẽ đủ mưu mẹo khỉ với nhiều giọng khác nhau. Tôi-tô lấy hết sức bình sinh rút tay ra nhưng không được. Thật, bác thợ săn Phan Bình phải khôn ngoan lắm mới làm một cái lỗ cỡ như thế.

Lan-chất từ một bụi gai nói vọng ra: "Anh khỉ ơi, hãy thả đậu phộng xuống hết đi thì mới rút tay ra được". Nhưng loài khỉ xưa nay không bao giờ chịu làm thế. Lan-chất tử tế giải thích: "Anh đã bị mắc bẫy đậu phộng đấy. Hãy thả ra hết thì anh sẽ được tự do".

Ngồi dưới bóng cây, bác thợ săn mỉm cười một mình. Bác nhặt cái bị lên, cầm cây gậy sầm sùi và từ từ bước về phía khỉ. Tô-tô sợ hãi lật thùng lên rồi kéo lên đi một quãng nhưng vẫn không rút tay ra được. Còn Ny-an cùng các đồng bạn vôi chuồn lên các cành cây cổ thụ, ngồi bàn tán ríu rít.

Lan-chất vừa chạy vừa nói vọng lại: "Thả đậu phộng ra đi thì thoát nạn!" Nhưng khỉ vẫn có thói quen giữ chặt những gì nó đã bắt được (sự khôn ngoan của khỉ chỉ là như thế) Tô-tô vừa la vừa chạy lùi lại nhưng bẫy đã giữ chặt nó. Bác thợ săn Phan Bình giơ gậy lên. Đốp! Thế là Tô-tô lăn đùng ra nằm bất tỉnh. Nó thả tay ra, đậu phộng lại rơi vào thùng, tức thì Tô-tô bị nhốt vào bị. Nó đã bị mắc bẫy vì đã làm theo sự khôn ngoan của loài khỉ.

Tín ngừng lại khá lâu, buồn bã đầu lắc đầu rồi nói tiếp: "Ai có thể giải đáp được câu đố của tôi? Cái bẫy đó tên gì?" Có tiếng xì xào ánh lửa rồi một giọng vang lên "Tên cái bẫy là TỘI".

Tín gật đầu, " Đúng. Lời Kinh Thánh chép như vậy: Tội lỗi trả công cho đầy tới nó. Tiền công

của tội lỗi là sự chết, và sẽ không khác gì loài khỉ nếu cứ tưởng rằng mình có thể thoát khỏi bầy trong lúc cứ bám chặt vào điều có thể giam hãm bạn và sau cùng, đưa bạn đến sự chết". Giọng chó sói mi-ca vang lên, đầy vẻ ma quái giữa đêm vắng. Mẩu rùng mình và suy nghĩ liên miên.

Chương 3

Tai nạn không ngờ

Tín viết xuống đất những số 3 2 2 3 những người ngồi nghe nói: "Vâng, hai và ba là những số". Tín đáp: "Và ba với hai cũng là những số". Mọi người cười ồ lên chỉ trừ có Mẫn. Tín mỉm cười tiếp: "Ba mươi hai cũng là một số như hai mươi ba. Đó là một câu đố".

Rắn Nô-ka thường nhin đôi và phàn nàn với vợ: "Bà xem, tôi chẳng bao giờ có đủ đồ ăn no cả". Rắn vợ thè lưỡi ra vào như chớp hỏi: "Tại sao ông không tự kiếm lấy mà ăn?" Nô-ka huýt: "Tôi đã suy nghĩ nhiều rồi. Bao tử sẽ thúc đẩy tôi đi tìm và tôi sẽ cố tìm thức ăn theo cách riêng của tôi".

Vợ rắn bảo: "Hãy coi chừng kẻo gặp khó khăn đấy. Ông sẽ mất khôn lúc bao tử đói". Nô-ka lại huýt lên: "Tôi sẽ làm điều mà tôi biết là không có hại. Tôi sẽ không gặp nguy hiểm đâu". Vợ rắn vừa phun nọc độc vừa đáp. "Chắc chắn ông sẽ gặp". "Đàn bà lắm lời!" "Nô-ka vừa giễu vừa lên quan lớp đất ẩm bò tới gần nhà bác thợ săn Phan Bình với đứa con trai có bảy chú gà mà siêng năng nhất là con gà mái Cu-cô. Một ngày kia Cu-cô đẻ được một cái trứng và cục tác inh ỏi. Nô-ka nghe được trong lúc bụng đói xẹp lép. Đôi mắt ti hí nó long nóng lạnh và lưỡi thè ra thụt vô không ngừng. "Tiếng cục tác của Cu-cô báo hiệu có đồ ăn và sẽ giúp bụng ta đỡ buồn".

Rắn ta vội lạng lẽ bò lướt đến ngôi nhà của bác Phan Bình mà những vách tường trát bùn đã tả toai dưới sức nóng của mặt trời và những trận gió lốc. Bùn trát trên những sườn cây sát chân tường đều rã ra và Nô-ka tìm được một chỗ có thể luồn qua được.

Ở đó, ngay trước mặt nó, cạnh những cái bờ đưng lúa có một cái trứng. Nó trườn tới gần. Trứng còn nóng hổi, thật ngon lành, đúng là cái trứng hợp khẩu một con rắn.

Nô-ka há miệng thật lớn, đầu ngưỡng tới trước, nuốt chửng cái trứng. Trứng vào nằm ngay dưới cuống cổ của rắn ta như một cục bướu. Nó quay đầu bò ra nhưng trời phải dừng lại vì cục bướu đó. Rắn ta nhẹ nhàng cạ mình vào bờ miệng lỗ và cảm thấy dễ chịu.

Cứ thế, nó uốn mình bò qua lỗ và cử động đó làm cho trứng tan ra theo ý muốn của rắn ta. Về đến nhà, rắn cuốn mình lại ngủ một giấc ngon lành giữa đám rễ cây cổ thụ.

Rắn vợ đến đánh thức, quở: "Từ nãy giờ ông làm gì? Ở đâu và gặp những gì?" Nô-ka xoắn đuôi cách giận dữ và thập thò lưỡi đầy căm tức. "Tôi có cách riêng của tôi. Tôi đã theo đúng sự khôn ngoan của tôi. Bụng tôi ca xướng vui vẻ và cảm thấy thỏa mãn hơn lúc ăn những thứ do bà nấu nướng".

Nói xong, rắn ta nhắm mắt lại nhưng rắn vợ vẫn cứ tiếp: "Hãy coi chừng. Có ngày gặp nguy hiểm đấy. Chà! Để thử xem đường lối khôn ngoan của ông ra sao". Rồi rắn vợ phun vãi nước bọt độc, bỏ đi.

Nô-ka tủm tỉm cười. Bụng không còn còn cào nữa. Rắn vợ thì đầy cả lời nhưng chính rắn ta thì đầy cả trứng. Ngày hôm sau, rắn ta lại nghe tiếng "cục tác" của gà mái Cu-cô nữa. Nó trở lại chỗ hôm trước và bò vào nhà. Nó cũng nuốt trứng, và hài lòng bò ra. Sau đó, rắn vợ thấy nó nằm cuộn tròn có vẻ thỏa mãn liền bò đến, khẽ huýt: "Ồ, rắn ơi, hãy cẩn thận. Ông sẽ gặp nguy, tôi

không làm đâu. Cứ làm những việc như thế rồi có ngày sẽ bị rơi vào bẫy". Nhưng Nô-ka cứ nhắm nghiền mắt lại trước những lời ấy, tai nó chỉ nghe có giọng thì thầm thỏa mãn của bụng mình mà thôi.

Ngày thứ ba, nó lại nghe bài ca của gà mái và sung sướng với chiếc trứng đã vào bụng. Rắn vợ lại đến cảnh cáo nhiều hơn. Nhưng rắn ta tự nhủ: "Hà, chả có gì nguy hiểm cả".

Qua ngày thứ tư, nó cũng làm như thế, cũng cảm thấy sung sướng và an toàn. Ngày thứ năm, con trai bác thợ săn Phan Bình nói với bác: "Ba ơi, ngày nào con cũng thấy cũng nghe con Cu-cô cục tác mà sao chả thấy gì cả. Con sẽ rình xem có gì bí ẩn không".

Thế là con trai bác Phan Bình nấp sau những bồ đựng lúa. Cu-cô vừa đẻ trứng rồi cục tác. Nô-ka đã nghe và liền bò đi như mọi lần. Nó tìm đường bò qua những sườn cây, vội vàng nhìn trước ngó sau cũng chả thấy gì nguy hiểm - không bao giờ có nguy hiểm. Rắn ta nuốt trứng, nhưng con trai bác Phan Bình đã nhìn thấy và liền nghĩ ra một mưu kế.

Nô-ka cố sức đẩy những khúc cây khiến cục bướu dưới cổ tan ra mang lại một cảm giác khoan khoái. Vừa nhìn thấy Nô-ka từ túp lều tối tăm bò ra thế giới sáng láng bên ngoài, rắn vợ bảo với các con! "Kìa, ông cha tham lam của các con ra kìa, một ông cha đang làm những việc khờ dại, đang đi vào con đường nguy hiểm, con đường đưa đến tai hại, đến..."

Nô-ka huýt lên cách ghê rợn rồi lấy đuôi đập vào vợ: "Im đi, mụ lắm lời kia!"

Bác Phan Bình và con trai bác nghĩ ra một mưu kế sâu xa và cùng cười lớn. Sáng hôm sau bác thợ săn lấy một cái trứng khác cho vào nồi nước đặt trên bếp lửa. Đến giờ thứ tư, gà mái Cu-cô đến chỗ thường lệ. Lửa nóng làm cho nước cũng nóng theo và nước nóng thì ruột trứng càng cứng lại. Cu-cô cũng cục tác như mọi ngày khi ra khỏi chỗ nằm. Rắn Nô-ka đã nghe giọng của Cu-cô.

Con trai bác Phan Bình vội lấy cất cái trứng gà vừa đẻ và thế cái trứng đã luộc vào đó, Cả trứng bên ngoài có vẻ như giống nhau nhưng trong ruột khác hẳn. Nô-ka bò tới chỗ cũ nơi chân tường của nhà bác thợ săn và lao đầu vào.

Hôm nay, rắn ta chả cần nhìn trái phải gì nữa mắt cứ hăm nhìn vào chiếc trứng. Nó mỉm cười, nghĩ: "Vợ mình cứ nói nguy hiểm mãi, thật là ngớ ngẩn!"

Nhưng nếu rắn nhìn lên bồ đựng lúa chắc đã thấy được đôi mắt của bác Phan Bình và con trai của bác rồi. Và nếu rắn ta có thể nhìn thấy được phía sau bồ thì sẽ cũng thấy cây gậy sắn sùi trong tay bác thợ săn. Thế nhưng mắt Nô-ka chỉ có chiếc trứng vì bụng nó đang đòi hỏi cấp bách. Rắn ta nuốt vào và nghĩ:

"Chà, chắc gà mái Cu-cô hôm nay bị sốt hay sao mà trứng nóng quá". Rắn quay ra và chui qua lỗ. Nó uốn mình đập trứng vào sườn cây quanh lỗ, rồi ngạc nhiên tự hỏi:

"Vỏ trứng hôm nay cứng quá nhỉ!" Nó uốn mình mạnh hơn nữa nhưng vỏ quả trứng vẫn không vỡ ra. Nó vẫn kiên nhẫn trườn cổ chạm qua chạm lại những sườn cây. Mình nó gồng lên, hút vào cột chống đỡ mái nhà.

Giận dữ, rắn ta quất đuôi vào hông nhưng trứng vẫn gan lì và neo rắn ta lại đó. Con trai bác Phan Bình cười lớn "Thuốc chữa bệnh ăn cắp của mầy có vẻ khó nuốt quá, tên ăn cắp trứng ạ!" Cậu ta từ sau bồ lúa chạy ra và đánh phạt một cái!

Hoàng hôn xuống, vợ Nô-ka bảo với các con khi nhìn thấy xác cha chúng cắp trong miệng sói Ni-ca lấy từ một thùng rác gần đó:

"Đấy, các con hãy xem! Đừng nên đi theo đường của cha. Ông bảo không có gì nguy hiểm rồi vì cứ làm mãi và thành công nên tưởng là vô hại. Nhưng, các con hãy nhìn xác cha các con trong

miệng chó sói kia".

Tín kết luận: "Các bạn không thể nào làm tội mà chạy trốn khỏi hậu quả của nó được. Lời sách chép như vậy:

"Phải biết rằng tội chắc sẽ đổ lại trên người".

Một người hỏi : "Sách nào thế?"

Sách của Đức Chúa Trời, câu đó trong sách Dân-số-ký đoạn 32 câu 23". Trong bóng đêm ngoài nhà Tín, Mẫn đang đợi ở đó, bảo rằng:

"Tội tôi làm cho tôi lo lắng. Tôi phải làm gì bây giờ?" "Chính bạn không thể làm gì được đâu Mẫn ạ, tuy nhiên vẫn còn có một cách.

Chương 4

Bạn không thể tự cứu lấy mình

Mẫn mở to nói với Tín: "Tôi sợ chất độc giết người đó lắm. Hãy chỉ cho tôi cách thoát khỏi tội đi?"

Tín gật gù bảo: "Bạn biết sợ như thế là khôn đấy. Tuy nhiên nếu bạn chăm chú nghe lời tôi và hiểu ý nghĩa đầy đủ sẽ không còn lo sợ nữa. Bạn biết không, một ngày kia..."

Khỉ Ny-an với bà con của nó là Tu-ku gặp được một trái dừa. Chúng vồ lấy, chuyền từ cây này sang cây khác, ném qua ném lại với nhau cách khéo léo. Rồi chúng dắt nhau chạy bằng những cách đồng rơm rạ mục rã sau vụ gặt năm ngoái. Chúng thả dừa lăn xuống đồi rồi đuổi theo giữa những hàng cây cổ thụ và cuối cùng cả hai đều dừng lại lo lắng bàn tán với nhau khi thấy trái dừa dội qua bờ đầm lầy Mô-tốp và rơi tòm xuống giữa vũng sinh.

Đây là một nơi khủng khiếp mà cả voi Lâm-bộ cũng chả dám dầm mình xuống đó, vì bùn khá sâu và một khi đã rơi vào thì sẽ bị lún xuống mãi rồi chết trong sinh lầy.

Tu-ku đứng trên bờ nhìn trái dừa ở đằng xa, lưỡng lự chưa biết xử trí ra sao. Độ nhiên nó quay lại bảo Ny-an: "Này, Ny-an ơi, để tao xuống lấy trái dừa lên nhé."

Tựa vào một tảng đá để lấy đà, nó nhảy vọt lên một cái rồi lao đầu xuống đầm đến gần trái dừa, nhưng trong lúc bơi, bùn cứ bám mãi vào tay chân nó. Theo thói quen của loài khỉ. Tu-ku chùi tay dính bùn vào đuôi cho sạch rồi ôm dừa vào lòng, nó mỉm cười với vẻ thỏa mãn. Nó gọi vọng lên bờ kêu Ny-an, bảo: "Ny-an ơi, tao chả có sao cả."

Rồi nó quay lại định lên bờ nhưng chân trái bị bùn dính sâu không kéo lên được. Theo trí khôn của nó, nó ấn chân mặt xuống thật sâu và chưa kịp thốt ra hai tiếng "trái dừa" thì cả hai chân bị lún sâu trong vũng sinh tới mắt cá rồi.

Lúc ấy Tu-ku vội quăng trái dừa xuống, vùng vẫy và kêu cứu. Nhưng mỗi lúc nó càng lún xuống sâu hơn và bùn bây giờ lên tới ống quyển. Quá đổi sợ hãi, nó vọng lên: "Ny-ku ơi, cứu tao với! Cứu tao với!"

Nhưng Ny-an lưỡng lự đứng nhìn mãi, chả biết làm gì hơn là nghiêng răng vì đó là một việc dễ dàng nhất đối với thói quen của nó.

Thấy mỗi lúc mình càng bị lún nhiều hơn. Tu-ku kêu to hơn: "Ny-an ơi, làm sao bây giờ?" Thế nhưng Ny-an lúc này đang đánh đu trên một dây nho, suy nghĩ nhiều lắm và cuối cùng nó đã tìm ra một cách, mà nó cho là một sáng kiến.

Tu-ku cứ vùng vẫy dưới sinh và vùn đã tới gần đầu gối rồi. Càng vùng vẫy, nó càng lún sâu hơn, và càng lúc sâu nó càng vùng vẫy. Ny-an đã nghĩ ra một kế... Nó gọi Tu-ku bảo:

"Tu-ku ơi, mày có mấy cái râu mộp mọc mạnh lắm đấy, mày cứ nắm râu mà tự kéo mình lên đi."

Tu-ku sung sướng với ý kiến đó vì chắc chắn rằng thế nào mình cũng ra khỏi vũng sình. Nó đưa tay nắm lấy sợi râu và cố sức kéo thật mạnh. Lúc đầu nó tưởng mình thành công nhưng thật ra nó làm một công việc điên cuồng.

Bùn vẫn cứ lên và lên cao mãi quá đầu gối và còn tiếp tục. Tu-ku tóm chặt râu và kéo lại một lần nữa.

Đang khiếp, Ny-an đi lại trên bờ, la to: "Hãy tự kéo mình lên đi! Hãy tự kéo mình lên đi!" Trong lúc đó, thân Tu-ku lún dần, lún dần đến hông rồi.

Tín quay về phía đám thính giả đang trố mắt nhìn mình. Ông hỏi:

"Có dễ rơi vào sình lầy không?" Đám người gật đầu trả lời. Ông hỏi tiếp: "Con khỉ có tự kéo nó lên được không?" Thính giả lắc đầu. "Rơi vào sình và bị như thế có sung sướng chăng?" Họ lại lắc đầu một lần nữa. "Và nếu nó cứ ở mãi trong bùn thì sao?"

"Ồ, chắc chắn nó sẽ chết. Vì mũi mà ngập xuống dưới sình thì chết chớ còn gì nữa".

Tín gật đầu đồng ý.

Trong lúc chúng ta đang nói chuyện đây, con khỉ dưới sình vẫn vùng vẫy để bị lún sâu xuống hơn và bùn lên cao hơn, còn con khỉ khi vẫn chạy qua chạy lại trên bờ cách vô ích, bảo cách ngây ngô: "Hãy tự cứu mình đi!"

Bùn từ từ dâng và nuốt dần lấy cả thân khỉ, phủ kín cả tay và xương sườn làm cho khỉ khó thở hơn. Cuối cùng bùn tới cổ làm cho nó nghẹt thở.

Tín dừng lại vẻ buồn thảm, ngừng đầu lên. "Rơi vào bùn có dễ không?"

Mắt sáng ngời; bọn người, đáp: "Vâng, dễ lắm, dễ lắm, nhưng rồi sao nữa?"

Tín hỏi: "Tự mình có thể cứu mình lên được không?" Họ đáp:

"Không, không. Rồi sao nữa, ông kể nhanh lên."

"Ở trong sình có vui không? " " Vui làm sao được dầm sình ấy?"

Tín hỏi tiếp: "Nếu bạn cứ ở mãi trong sình lầy thì sẽ ra sao?"

Mẫn không chờ đợi được nữa, la lớn lên: "Ông kể đi!"

Và Tín tiếp tục câu chuyện...

Bùn đã đến tận cằm Tu-ku, nó vùng vẫy như điên để cố giữ cho bùn khỏi vào miệng. Nhưng rồi nó cứ bị lún xuống mãi. Ghì chặt mấy sợi râu nó kéo, kéo và kéo mãi, nhưng rồi hình ảnh cuối cùng chỉ còn là hai cái tay đang nắm chặt vô ích mấy sợi râu thảm hại của khỉ ta."

Tiếng thở dài của đám người ngồi nghe hòa lẫn với những âm thanh lại nhìn, hỏi:

Tín quay lại nhìn, hỏi: "Tên của đám sình là gì?"

"Rất dễ rơi vào đó thay."

"Bạn không thể tự mình thoát ra được."

"Bạn sẽ luôn khổ sở trong sình ấy và cuối cùng sẽ chết trong đó."

Mẫn vội đáp ngay:

"Tên của vũng lầy nhất định phải là TÔI, nhưng làm sao thoát được? Đó là nỗi lo sợ lớn nhất của tôi."

Tín gật đầu đáp: "Trước kia chính tôi cũng đã từng ở trong vũng sình. Tôi cố gắng tự kéo mình ra bằng cách nắm râu vì nghĩ rằng việc làm đó sẽ giúp tôi thoát khỏi bùn."

"Nhưng càng vùng vẫy tôi càng lún sâu hơn."

"Và rồi tôi thấy MỘT NGƯỜI đứng cạnh bờ. Tôi không nhìn thấy mặt nhưng thấy tay Người đưa ra về phía tôi và giữa bàn tay Người có một vết sẹo."

Người bảo tôi: "Hãy đặt tay ngươi vào bàn tay Ta, vì Ta là đường đi."

"Nhưng tôi nghĩ, (tôi có nên làm thế chẳng? Tôi có nên đứng im để được thoát khỏi vũng sình này không?) Tôi cảm thấy bùn nuốt dần lấy tôi và biết rằng những kẻ ở trong bùn sẽ chết trong đó. Không còn cách nào khác để thoát khỏi nếu không nhờ bàn tay mạnh mẽ của Người, vì thế tôi đưa tay cho Người và người kéo tôi lên khỏi."

"Lên đến bờ, Người đã bảo tôi. "Hãy theo Ta, vì Ta đã đến để ban cho ngươi SỰ SỐNG, sự sống tốt đẹp hơn trước, vì tôi đã theo đường của Người. Dù cũng có những lúc tôi lại rơi vào vũng sình ấy nhưng tay Người vẫn còn đưa ra kéo tôi lên."

"Người ấy là Chúa Jêsus."

"Ngoài Jêsus Christ, chúng ta có theo ai cũng chỉ là vô ích, vì họ cũng đang ở trong vũng sình. Ngài luôn luôn ở đó nhưng bên ngoài vũng sình. Tay Ngài vẫn còn đưa ra. Ngài chờ bạn. Bạn chỉ cần đặt tay mình vào bàn tay rất mạnh mẽ của Ngài. Bạn chỉ cần luôn đặt tay mình vào bàn tay Ngài và nắm chặt. Rồi Ngài sẽ làm tất cả cho bạn."

Chương 5

Con khỉ không tin có cá sấu

Ti-tu, cháu của khỉ Ny-an thét lên: "Không! Không! Không! Không! Cháu không tin đâu!"

Nó đánh đu trên cành cây cổ thụ và chế nhạo chú Ny-an của nó đang ngồi thường dọa rằng nếu cháu làm điều này hoặc không làm điều nọ thì sẽ bị con cá sấu dữ tợn với đôi mắt ti hí ăn thịt cháu, và tưởng là cháu sợ lắm. Rồi bây giờ chú lại đem hình ảnh con rồng khổng lồ như một thân cây ngã dưới đất với bộ da sùi như bùn khô và hai hàm răng nhọn, dài hơn của chàng sư tử Sim-ba, có cái đuôi mạnh như cái vòi của các vòi của bác voi Lâm-bộ... ra mà dọa cháu nữa." Ny-an lạnh lùng đáp: "Ti-tu ơi, cháu còn nhỏ non dại lắm."

"Cá sấu như người ta vẫn thường tả, chúng sống dưới nước, cạnh dòng sông và rình loài khỉ, nhất là khỉ con, như là một miếng mồi ngon vậy."

Ti-tu la tíu tít với vẻ chế nhạo rất là khỉ: "Vâng, vâng, đúng đó, rồi sao nữa chú. Có phải hàm răng nó còn dữ tợn hơn nanh vuốt của bác báo Cheo-vi, bộ da còn dày hơn da chú tê giác- Ki-pha và miệng nó còn rộng hơn miệng anh trâu nước Ki-bốp không?"

Một tia giận dữ hiện lên trong ánh mắt Ny-an. Ny-an chồm tới, giáng cho khỉ con một cái tát nẩy lửa vào mặt. Ti-tu bị đu đưa quá trớn, cười ngặt nghẽo!

"Vâng, vâng, cháu biết mà, nhưng bây giờ cháu lớn rồi. Cháu không sợ những lời dọa nhát của mấy bác khỉ sồn sồn ấy nữa đâu."

Giận quá, Ny-an ngừng gãi trong một lúc. Nói không được nữa, chàng đánh đu trên các cành cây tới ngồi trên những tảng đá xám đen, nghĩ lại cử chỉ thô lỗ xấc xược của thế hệ đang lớn lên, nhất là của bọn khỉ con không tin là có cá sấu, mà tức và buồn."

Thấy chú hươu cao cổ Lan-chất đang gặm các đợt cây xanh non trên ngọn cây gai mình đánh đu, Ti-tu vội trèo lên ngang với đầu Lan-chất và chào cách kính cẩn:

"Bác Lan-chất ơi, bác đã có bao giờ nghe nói đến một con vật da dày, đuôi mạnh, miệng rộng, mắt ti hí, thường đi trên đất khô và bơi dưới nước chưa?"

Lan-chất thè lưỡi đen ngòm, bút vài đọt non rồi đáp: "Đó là cá sấu, một con vật độc ác và ăn tạp sống dưới những ao hồ, đầm lầy và sông lớn. Tôi có một người cô đã..."

Nhưng Ti-tu la lối xấu xược, khiêu tay lên mũi chế nhạo cách mất dạy:

"A, té ra bác đã nói chuyện với chú Ny-an của tôi và ông ta đã bảo bác kể cho tôi câu chuyện khó tin này. Ha, tôi chả thèm tin có cá sấu đâu."

Nói rồi nó nhảy xuống đất, chạy tới một cây phượng, hái những hạt, bóc vỏ sột soạt và ăn giòn giã. Trong bụi rậm gần đó có chú chim chào mào Nu-mi.

Ti-tu nói: "À, chào chim không ngoan ơi, chú có bao giờ nghe nói đến một con vật to lớn như thân cây, với cái đuôi mạnh như vòi voi Lâm-bọ, móng vuốt nhọn như của anh báo Cheo-vi, lại thích ăn khỉ con và sống gần nước chưa?"

Nu-mi sửa đuôi lại cẩn thận rồi nói:

Ồà, chú khỉ bé nhỏ ơi, con vật mà chú nói chính là cá sấu..." nhưng chim ta chưa kịp nói gì thêm thì Ti-tu đã ném vỏ trái cây vào chim và chuồn tới một dãy đá kia, nơi mà Mi-ca vẫn thường ngủ suốt ngày.

Mi-ca vốn có nhiều thói xấu và tâm địa độc ác. Qua đủ cách cư xử xấu xa, sói ta nổi danh là kẻ tham tàn nhất của rừng rậm.

Ti-tu đến bảo với Mi-ca: "Mi-ca ơi, anh thường đi đó đây. Anh đã thấy nhiều điều xảy ra lúc ban đêm. Mũi anh thính rồi mà mắt anh còn lạnh hơn nữa. Vậy anh đã bao giờ nghe nói về một con vật to lớn như thân cây, da dày hơn da tê giác và trông giống như bùn khô dưới nắng, một con vật mắt ti hí, đuôi rất mạnh, miệng rất rộng và thích ăn thịt khỉ con chẳng? Người ta cứ bảo, bảo mãi với tôi rằng con vật ấy sống gần nước."

Chó sói cười cách xấu xí, bảo:

"Tí-tu ơi, chú thật là chú khỉ khôn ngoan. Mấy ông già nói như thế để ngăn chú đừng ngắm vẻ đẹp của chú trên mặt nước đấy. Mặt chú mà soi trên vũng nước gần dòng sông lớn dưới ánh trăng thì thật tuyệt đẹp!"

Ti-tu cười chát chúa rồi cố sức đi những bước thật duyên dáng để ra mình còn đẹp hơn cả hình ảnh mà sói tưởng tượng nữa.

Thế đấy, Mi-ca còn bảo thêm với ý chế nhạo:

"Hãy chứng tỏ điều đó là sai lầm, chú khỉ con khôn ngoan ạ. Đêm nay là đêm trăng tròn. Chú hãy đến chỗ có nước phẳng lặng và tìm cho ra con vật dữ tợn với miệng rộng, đuôi mạnh như bão tố và da sần ngoài sức tưởng tượng ấy."

Dứt lời, Mi-ca xảo quyết lui vào hốc đá nằm ngủ.

Ti-tu nóng lòng mong hoàng hôn xuống và chờ mãi trăng mới mọc lên. Tim đập dồn dập, nó từ từ đi về phía chỗ nước phẳng lì nơi các thú vật thường đến uống. Nó thấy rõ dấu chân của sư tử Sim-ba và tuyết bị lạc vì những dấu chân của tê giác nhưng rồi cuối cùng đã tìm được hồ nước bạc và êm như tờ.

Nó lại gần, nhìn vào mặt khỉ của mình dưới nước.

Mừng quỳnh, nó cứ đứng nhìn mãi và đột nhiên nhớ lại mục đích của mình, nó nói cách cương quyết nhưng giọng vẫn không mạnh mẽ như nó mong ước:

"Làm gì có thú vật nào gọi là cá sấu! Đồi nào có!"

Sau lưng nó vang lên một giọng cười khiến nó sởn tóc gáy nhưng nó tự nhủ đó chỉ là bài ca từ biệt của chim cun cú Ka-va chào các bạn trước khi đi ngủ.

"Ti-tu nhìn một khúc gỗ nổi lênh bênh trên mặt nước phẳng, một khúc gỗ có dính bùn khô.

Khúc gỗ trôi tới bờ trước mặt nó rồi biến mất trong bóng đêm và tiếp tục theo, nó nghe cở xào xạc bên cạnh.

Dù nước chảy chẳng gợn sóng tí nào, nó vẫn tự nhủ:

"Đó là tiếng gió."

Nó nghe giọng cười vang lên một lần nữa. Bỗng nhiên nó cảm thấy sợ hãi và la lên : "Làm gì có cá sấu."

Một giọng nói trầm trầm dội vào tai Ti-tu : "Ồ, đúng đấy chú khỉ bé nhỏ ơi, đúng lắm đấy!"

Ti-tu quay lại sợ hãi lên. Có một vật khổng lồ đen ngòm đang chuyển động với hai mắt sáng ngời thật xa nhau.

Bỗng nhiên, một cái miệng rộng hiện ra, há hốc trước mặt nó, bày cả hàm răng hơn răng sư tử Sim-ba, mỗi lúc lại gần nó hơn. Nó cảm thấy một hơi thở nóng có lẫn mùi bùn và thịt hôi.

Giọng gầm thét vang dậy: "Ha! Mày không tin có tao hả?"

Thế là cả hàm răng lớn ấy vẫn trườn tới và miệng khép lại. Giữa hai hàm răng lớn vẫn còn vang lên giọng run khiếp đảm của chú khỉ con lẫn với giọng trầm bảo rằng : "Tao không có - nhưng mày cũng không còn nữa khỉ con ơi!"

Âm thanh về đêm vẫn không hề ngừng một phút. Tín nói : "Các bạn nghĩ sao?"

Một giọng từ bóng tối phát ra : "Quả thật có cá sấu."

Tín tiếp : " Còn Ti-tu?"

Mẫn đáp giọng khàn khàn : "Trễ quá. Nó tin, nhưng đã muộn quá rồi."

Tín nói : " Các bạn hãy nghe đây, chúng ta có phải là người khôn ngoan khi bảo rằng : "Nếu chúng ta nói không có cá sấu tức là chúng ta lừa dối mình chẳng?"

Mẫn gật đầu đồng ý cách quả quyết.

Tín tiếp : "Lời Sách dạy rằng: "Nếu chúng ta bảo mình không có tội thì chúng ta lừa dối chính mình (hãy nhớ Chính mình chứ không ai khác) và lẽ thật không ở trong chúng ta." Hãy coi chừng đừng theo khôn ngoan của Ti-tu, chú khỉ bé nhỏ ấy." Mẫn mỉm cười một mình vì đã hiểu được ý nghĩa của câu chuyện.

Chương 6

"Nuôi ong tay áo"

Khỉ Ny-an rất ghét con kên kên.

Nhưng Ti-chi, người anh em họ đầu tiên của khỉ ta lại rất khờ dại. Tuy nó bảo là ghét kên kên nhưng lại say mê nhìn cái mỏ nhọn, cái cổ trụi lông, chòm đuôi lúc lắc cùng những móng cong nguy hiểm của chúng.

Một ngày kia, một con kên kên đậu xuống sân gần cây của gia đình Ti-chi. Thế là mắt nó không rời khỏi con vật hôi thối ấy một giây nào. Nó ngắm nghía đủ chiều hướng.

Lúc ấy vì không ai thấy cả nên nó quăng đồ ăn cho con vật đó. Nhưng rồi, vì tiếng nói chống đối kên kên vang lên mạnh mẽ trong tâm trí nó nên nó quá lớn mà ra dấu xua đuổi kên kên đi.

Qua hôm sau, có hai con kên kên khác đến. Ghé mắt qua một lỗ trống của thân cây, nó mãi mê nhìn hai con vật. Miệng nó bỗng khô lại. Nó lén lút xem thử có ai nhìn nó không nhưng khắp rừng chả ai nhìn về phía nó cả. Nó lại ném đồ ăn cho mấy con chim độc ác này như hôm trước khiến chúng lại gần hơn.

Chẳng mấy chốc nhiều kên kên khác bay đến và càng lại gần nó hơn vì Ti-chi vẫn tiếp tục cho chúng ăn. Nhưng rồi, nó la thật lớn đến nỗi ai ở trong bụi gai xa tít cũng nghe, để dọa ném đá làm như là chưa từng quăng đồ ăn cho chúng. Tuy nhiên mấy con kên kên chỉ đập cánh rồi vẫn đứng nguyên chỗ cũ.

Trong lúc đó, hươu cao cổ Lan-chất đứng đằng bụi gai đã thấy tất cả và buồn bã lắc đầu vì biết rằng hễ ai cho kên kên ăn thì sẽ mang họa cho mình.

Một tuần trôi qua. Bầy kên kên không còn đứng xa xa nữa. Chúng đậu ngay dưới gốc cây chán nản mổ những thức ăn khỉ con lén lút ném xuống. Dù trong lòng lo sợ, nó vẫn nhìn bầy chim cách thềm thường.

Qua buổi trưa nóng bức ngày hôm sau, bầy kên kên dạn dĩ hơn cứ bay liệng trên cây cổ thụ và dù Ti-chi đã quát tháo giận dữ, chúng ta vẫn kêu ầm ĩ, đập cánh đập trên cây, bắt mẫn lượm thức ăn khỉ ta vừa ném ra.

Trên đầu chúng, nhiều kên kên khác kéo đến nữa. Mỗi lúc chúng kéo lại càng nhiều hơn. Chúng đáp xuống càng nhiều và càng khít gần khỉ con hơn.

Kinh hãi thật sự. Ti-chi lấy cây gậy sẵn sùi đập quanh mình nhưng chả ăn thua gì. Những con kên kên mà nó đã khuyến khích chẳng chốc đã vây quanh nó, nhiều và nhiều vô số.

Chúng leo lên mình khỉ, chúi đầu, chúi mỏ vào mõ mắt thân và tay chân khỉ. Tiếng kêu thét của khỉ bị lạc hẳn trong giọng quát khàn khàn của bầy kên kên.

Chiều đến. Ny-an trở về sau một ngày vắng nhà. Nó rùng mình khiếp đảm khi nhìn bộ xương đũa anh em họ đầu tiên của nó bị loài chim bắn thủ kia rĩa không còn một mảnh thịt.

Một người trong đám ngồi nghe chuyện rừng bảo : "Ghê quá! Ông chủ ơi, chắc tối nay tôi nằm mơ nhiều lắm."

Một người khác vừa bám chặt ghế đầu đang ngồi, vừa nói : "Tôi có thể nhìn thấy đầu vớ cổ trụ lông của nó đang mổ trên người tôi. Kinh quá!"

Tín mỉm cười rồi nghiêm nghị tiếp"

"Trong các bạn có mấy người bảo với tôi rằng nỗi lo lắng của các bạn chính là những ý nghĩa không trong sạch. Lời giải đáp cho câu đố của tôi là như thế này. Nếu các bạn cứ nuôi dưỡng những ý tưởng ấy với những gì mình đọc, nhìn, nghe và bàn tán, chúng sẽ cứ lảng vảng mãi và sẽ nhập vào đời sống các bạn.

"Nhưng hãy bỏ đói chúng, chúng sẽ xa lánh các bạn. Nuôi chúng thì chúng sẽ tụ tập kéo đến ngày càng đông hơn.

Nhiều người đã để cho linh hồn họ bị những chiếc mỏ tàn ác ấy rĩa hết cả thịt, trơ xương ra."

Mẫn thầm bảo : "Những lời này đập vào lòng mình mạnh quá!"

Chương 7

Cứ để chúng bay đi

Ny-an ấn ngón tay cái vào thành cây cổ thụ và rồi, thêm một con rận nữa bị giết.

Ông nội của đám khỉ con này đang nổi giận phùng phùng. Lão ta vừa cắn nhai to tiếng vừa leo qua các cành cây cổ thụ thân yêu của lão.

Lão đu sang một cành cây và bày tỏ nỗi lo âu trong lòng với chú hươu cao cổ Lan-chất. "

Chú Lan-chất ơi, dưới gốc cây cổ thụ này có nhiều rận quá. Bọ chết thì ai cũng có; con vắt thì kể cũng khó chịu đấy nhưng ít ra còn tha thứ được. Còn loài rận thì không chịu được! Chắc chắn là

không !"

Ny-an khẽ rùng mình , nhăn mũi và gãi mạnh khi nghĩ đến ý tưởng đó.

Lan-chất lắng nghe không chút cảm động, le lưỡi dĩa đen ngòm ra liếm môi.

Nó liều lĩnh nói: "Chắc bầy kên kên đến đậu trên cành cây của gia đình ông sẽ giải hoàn cảnh buồn bã ấy."

Ny-an nổi giận đùng đùng nhảy từ cành cây này sang cành cây khác.

"Cái thứ chim ghê tởm ấy, cái thứ ăn xác thối ấy, cái thứ, cái thứ, cái thứ...!"

Giọng nói bị tắc nghẽn đi vì nó thét lên quá to. Lan- chất nhẹ nhàng uốn lưỡi liếm chớp mũi đen ngòm rồi dịu dàng phê bình:

"Ny-an ạ, nếu ông cương quyết hành động, thì chắc bọn kên kên ấy sẽ không đến đậu trên cây cổ thụ của ông nữa đâu!"

Ny-an chăm chú nghe và ngồi gãi cách đằng hoàng. Lan-chất tiếp tục: "Ông không thể cấm kên kên bay lượn trên cây cổ thụ của ông như ông có thể ngăn không cho chúng đậu xuống được."

Ny-an suy nghĩ một lúc và thấy vấn đề đã được giải quyết theo trí khôn của lão khỉ. Lão ta vội nhấc ngay những viên đá nhét vào lỗ trống trên cành cây, để dành cho trường hợp có cần.

Tín ném vài que củi vào đám lửa. Một loạt tia lửa chiếu sáng vào các gương mặt đang ngồi nghe.

Thính giả của Tín bảo: "Thưa ông chủ, đây là một câu đố có ý nghĩa sâu xa."

Vị được sư vẫy ngón tay nhắc lại:

"Các bạn không thể cấm chúng bay lượn trên không . Nhưng các bạn có thể ngăn không cho chúng đáp xuống."

Mọi người vẫn còn xì xào với nhau làm át cả tiếng đẽ gáy, rồi một người cười lớn bảo:

"Thưa ông chủ, đây là lời giải đáp ạ. Câu ấy có nghĩa là quỷ Sa-tan thì thầm trong tai bạn thì không có tội nhưng bạn ngăn lại hoặc nghe theo là một vấn đề khác."

Tín chậm rãi gật đầu: "Vâng, đúng thế, cám dỗ không phải tội. Bạn không thể ngăn Sa-tan. Ngăn tiếng nói của ma quỷ lọt vào tai bạn, nhưng lưu tâm đến những lời đề nghị của nó và làm theo- thì đó là tội. Các bạn hãy nhìn vào lời của Đức Chúa Trời để tự đề phòng . Trong thư Gia-cơ đoạn 12 câu 12 và những câu tiếp theo có nói rõ về vấn đề này.

Mẫn nhắm tên đoạn sách, tờ mờ sáng hôm sau Mẫn có thể đọc được câu ấy trong quyển sách mới của anh ta.

Thế là khi mặt trời vừa lên khỏi hàng cây gai. Mẫn mở ra đọc:

"Mỗi người bị cám dỗ khi mắc tư dục xui giục mình. Đoạn, lòng tư dục cưu mang, sanh ra tội ác; tội các đã trọn, sanh ra sự chết."

Chương 8

Ngồi sai chỗ

Mẫn đã nhìn qua cửa sổ phòng phát thuốc trọn một giờ. Tín mỉm cười trong khi bào chế thuốc nhức đầu. Có lẽ một phút nữa Mẫn sẽ được nghe chuyện.

Đột nhiên Mẫn hỏi: Nhưng làm thế nào?"

Tín nhìn lên: "Làm thế nào, cái gì thế?"

Lo lắng lộ hẳn lên nét mặt, Mẫn đáp: "Làm thế nào tôi bỏ tội lỗi được?"

Tín dán nhãn hiệu lên chai thuốc rồi lật một cuốn sách đã sờn ra bảo:

"Ở đây chép: Hãy ăn năn tin nhận hầu cho tội lỗi người được bôi xóa."

Mẫn trợn mắt nói: "Thưa ông chủ, những lời gì mà khó hiểu quá, khiến cho đầu óc tôi loạn cả lên."

Tín bảo: "Thôi được để tối nay sẽ hay."

Thế là sau buổi hoàng hôn, bọn thợ quây quần bên đống lửa.

Tín ngồi trên chiếc ghế do Mẫn mang lại, rồi đi vào câu chuyện...

**** 000****

Khỉ Ny-an có một con dao "mã tấu". Khỉ ta rất hãnh diện về con dao ấy và đem hết sức lực cùng tài khéo ra mài nó trên một hòn đá bằng phẳng nằm dưới gốc cây cạnh dãy đá hoa cương. Khỉ mài đến nỗi có thể lấy dao cạo lông đuôi được.

Ny-an đã nhiều lần cảnh cáo bọn khỉ con về cây cổ thụ của gia đình:

"Đừng rờ cái dao mã tấu ấy. Các cháu ạ, nếu tay các cháu cứ mân mê mũi con dao vĩ đại này.

Thì lưỡi dao sẽ cứa vào chỗ ít lông nhất của các cháu đấy."

Trong nhà có Ta-bu là một con khỉ rất đại dột. Nó nói lấp nháp, cào cấu và đánh đu suốt ngày trên cành cây cao. Hình như nó muốn rờ được con dao sắt bén của Ny-an, lão khỉ già vẫn giữ cây cổ thụ của gia đình ấy.

Một ngày kia Ny-an phải bận hội họp với các cụ khỉ già khác trong vùng đá hoa cương, dưới bóng cây xanh mát.

Ta-bu liếc nhìn con dao "mã tấu" một cái rồi quay đi chỗ khác ngay.

Nhiều ý nghĩa đến với đầu óc nó lúc đó.

Nó nhìn con dao một lần nữa. Mắt nó bảo cho nó biết rằng mép dao sáng loáng, lưỡi dao cứng và sáng ngời, còn cán dao thì trơn tru biết chừng nào.

Mắt nó sáng lên.

Nó đưa tay rờ con dao. Thật vậy, cán dao trơn kinh khủng. Nó nhẹ nhàng quấn đuôi quanh cán dao và chao ôi! Cả một giác khoan khoái chạy khắp cơ thể. Đuôi nó siết chặt cán dao hơn nếu dao có rơi ra thì đó là cả một trường hợp bất ngờ.

Nó nhảy lên một cành cây cao hơn, dao vẫn còn dính chặt. Nó ngồi yên lặng một lúc trên cành, nhìn mép dao chiếu sáng. Nó chép miệng mỉm cười tưởng lúc có thể cạo lông đuôi của nó.

Đầu chú hươu cao cổ Lan-chất bỗng hiện ra ngang trước mặt khiến nó sút đánh rơi con dao.

Nó chào Lan-chất với cử chỉ lịch sự chân thật của rừng rú, rồi với giọng đầy tự hào nó nói:

"Ồ, bác Lan-chất ơi, tôi có thể chặt cành cây với cái dao lớn này và với sức mạnh của tay tôi."

Thấm nước vào tay xong, nó cầm chắc con dao "mã tấu" và quấn chặt đuôi quanh cành cây.

Phập! Nó chặt một cái.

Chặt thêm một cái nữa. Vỏ cây bay tung tóe. Lan-chất vội lùi lại sau. Lìm dìm đôi mắt hiền dịu:

"Ồ, chú khỉ ơi, hãy cẩn thận đấy, Hình như chú đang ngồi phía ngọn cây phải không? Đổi chỗ đi và Xây lưng vào thân cây mới đúng chỗ."

Nhưng Ta-bu mãi mê chặt chả nghe gì cả. Nó lại thấm nước miếng vào tay rồi cứ đồn mãi.

Trong lúc vỏ cây văng tứ tung, giọng Lan- chất mỗi lúc càng khản thiết hơn.

Chậm rãi và rõ ràng. Nó bảo : "Chú khỉ ơi, hãy đổi hướng ngồi đi. Xây lưng vào thân cây thì không sao cả, nhưng hiện chú đang ..."

Mắt vẫn sáng ngời, Ta-bu chặt thêm một lát nữa. Một mảnh cây lớn văng qua tai Lan-chất. Khỉ con cười với vẻ chiến thắng.

"Với con dao thể này ..." Nó mới bắt đầu nói tới đó, thì cành cây kêu cái "rắc" ghê rợn. Ta-bu thả rơi cao dao, rùng mình, thụt lùi xuống phái đầu cành cây một khoảng gấp đôi thân hình nó. Lan-chất thụt lùi lo lắng bảo: "Ê! Ta-bu, lên lại đi. Hãy nhảy bằng qua chỗ chú đang đứng đó. Thay hướng ngồi ngay hướng bên kia, phía thân cây ấy, thì chả có sao đâu." Nhưng Ta-bu rùng mình miệng nói lấp nháp trong khi cành cây kêu rặng rắc. Lan-chất đến gần sát, nó cách quả quyết: "Ta -bu! Nếu có khôn thì nhảy qua bên này đi. Chú không quyết định thay hướng ngồi thì tai họa lớn sẽ xảy đến đấy." Cành cây kêu "rắc" một cái nữa. Ta-bu lùi xa hơn. Lan-chất la ên: "Hãy nghe lời tôi đổi chỗ ngồi đi, Chỉ có cách đó thôi."

Nhưng lúc ấy Ta-bu sợ điếng xác chả còn biết gì nữa, lắc đầu lia lịa rồi chạy ra ngồi ngay đầu cành cây. Cành oằn xuống.

Lan-chất gào thét: "Nhanh lên! Nghe lời tôi chạy chỗ khác đi. Nhanh lên!"

Nhưng tiếp theo đó là một tiếng gãy đổ kinh hồn. Cành cây đã gãy ngang. Ta-bu ngã xuống, bốn chân giơ lên trời và rơi một tảng đá lớn, nằm bất động cách ghê sợ trên mặt đất cạnh dao ? "mã tấu".

Đôi mắt Lan -chất đượm vẻ buồn bã.

Hươu vẫn còn lẩm nhẩm : "Mình đã bảo nó đổi chỗ. Mình đã bảo nó nghe lời mình."

****000****

Tín dừng lại, cho tay vào túi và lấy ra một mảnh giấy cuối tròn cách cẩn thận, mồi lửa đốt tìm chiếc đèn bão, rồi vận tim cao lên một chút.

Chỉ vào từng người đang ngồi nghe, ông nói: "Bạn này và chính bạn này nữa hiện đang ngồi sai chỗ trên cành cây đang chặt đó. Lời Sách dạy phải thay đổi ý hướng của bạn- nghĩa là hãy tin nhận Chúa. Các bạn hãy qua ngồi phái bên kia, vì lời Sách chép rằng: Vậy các ngươi hãy ăn năn và tin nhận Tin lành hầu tội lỗi mình được bôi xóa."

Tín đứng dậy bước về phía bệnh viện.

Mấy người nghe chuyện lặng lẽ ngồi suy nghĩ liên miên.

Trong lúc chờ đợi giấc ngủ đến, Mẫn tự nói một mình:

"Chính tôi đây cũng đang ngồi sai chỗ như thế."

Chương 9

Tại Sao Đức Chúa Trời Sai Jêsus Đến Thế Gian

Tín đang bào chế thuốc sốt rét trong phòng phát thuốc bỗng một trong những kẻ nghe chuyện của ông, tựa đầu vào cửa sổ hỏi:

"Thưa ông chủ, vì sao Đức Chúa Trời sai Jêsus đến thế gian?" Tín chậm rãi đặt ly lường thuốc xuống đáp: " Để lúc nào tiếng chim hót trong rừng chấm dứt, tôi sẽ giải đáp thắc mắc ấy bên ánh lửa trại."

Giờ đây, chim rừng đã ngừng hót. Tín vào chuyện: "Chắc ai nấy ở vùng này cũng đều biết con chó Ki-va của tôi chó, một con vật bé nhỏ với cái đuôi luôn ve vẩy."

"Vào mùa trồng trọt năm nọ, Ki-va và tôi ra vườn để gieo đậu phộng. Trước hết chúng tôi đào xới để sửa soạn mảnh đất, tôi thì dùng cuốc còn Ki-va thì dùng hai chân sau của nó mà ủi đất lên. Sau đó chúng tôi bắt đầu gieo đậu. Tôi đã xới đất thành từng luống rồi đem giống rải theo

một hàng. Nhưng tôi nhìn thấy con Ki-ca theo sau tôi và mỗi lần tôi vừa gieo xong là nó lấy chân đào lên hết."

Tôi quay sang bảo nó: "Ki-va". Nó liền quay lại nhìn tôi với đôi mắt biểu lộ sự mừng rỡ. "Những hạt đậu ta đang gieo đến mùa gặt sẽ là thức ăn của chúng ta. Nếu cứ đào những hạt giống này lên thì sẽ không bao giờ có cây đậu để hái quả được. Chủ người sẽ chết đói, cả người cũng sẽ chết theo nữa. Đào đậu lên như thế là khờ dại lắm, vậy đừng đào nữa nhé!" Thấy nó ve vẩy đuôi, tôi nhủ thầm mình đã giải thích tử tế tất cả phải trái rồi. Có lẽ nó đã hiểu, chắc mọi việc sẽ tốt đẹp.

Hôm sau, khi tôi ra vườn tiếp tục gieo đậu, Ki-va cũng chạy theo, lấy chân đào từng hạt đậu tôi vừa gieo lên hết, tôi giận quá đánh nó một cái thật đau. Nó kêu ăng ăng và kinh ngạc nhìn tôi. Đuôi nó cụp xuống buồn bã. Đôi mắt nó mất cả vẻ vui tươi lúc nãy.

"Ki-va!" Tôi nói với giọng hơi dữ tợn, "cứ đào đậu lên mãi như thế làm sao có quả để hái được, rồi ta sẽ chết đói và luôn cả mi nữa."

Con chó tỏ vẻ hồ thẹn và đến đứng sao tôi, tôi tự bảo:

À!, bây giờ Ki-va đã hiểu rồi đấy. Chỉ cần hung dữ với nó một tí thì được việc ngay. Ta đã giải thích cho nói rõ cả, thôi không còn gì đáng lo ngại nữa."

Qua ngày thứ ba, tôi cho vào túi một khúc xương còn dính thịt vào bảo thầm trong lúc ra vườn: "Dầu sao ban thưởng cho những kẻ hiểu biết vẫn là điều rất hay."

Một ngày nữa, tôi đem đậu ra gieo. Vừa gieo xong luồng thứ nhất tôi thấy Ki-va chạy đến và hai chân nó sắp sửa quào đất nhưng tôi vội chạy tới, lấy khúc xương có thịt đưa cho nó. Mắt nó sáng ngời sung sướng và đuôi ve vẩy tưởng chừng muốn gẫy luôn, tôi nghĩ thầm: "À, bây giờ nó hiểu rồi. Mình đã tử tế với nó, và nó đã biết rằng nếu đào đậu lên sẽ không có ngày hái quả. Không có ngày hái quả, sẽ không có gì để ăn, và không có đồ ăn sẽ đói, buồn bã và chết mất thôi."

Ngày gieo đậu cuối cùng Ki-va theo tôi ra vườn. Tôi vừa gieo xong hàng đầu thứ nhất, nó cũng vừa bắt đầu ủi lên hết. Bối rối, buồn bã và sùng sốt, tôi bỏ lại ngồi dưới gốc cây cổ thụ và suy nghĩ lung tung.

Tôi tự hỏi: "Làm sao tôi có thể giúp cho Ki-va hiểu được? Tôi đã nói với nó những lời tử tế hiền dịu cũng như đã nghiêm khắc sửa trị nó. Tôi cũng đã thưởng cho nói rồi. Tất cả chỉ với mục đích là giúp cho nó hiểu biết. Nhưng thế này thì tôi còn làm gì được nữa?" Sau đó tôi nghĩ: "À, chỉ có một cách, ấy là tôi phải biến thành một con chó để dùng ngôn ngữ chó mà nói chuyện với nó thôi. Có vậy, tôi mới giải thích và giúp nó hiểu được lời tôi nói!"

Nghĩ đến đó, tôi tự bảo chính mình:

"Đó cũng tương tự với lý do vì sao Đức Chúa Trời Toàn năng đã sai Jêsus đến thế gian. Ngài đã trở nên một người như tôi đã được sanh ra cùng một cách như tôi, thời thiếu niên cũng như cả cuộc đời Ngài chẳng khác gì tôi. Ngài đã sống như vậy để giúp tôi hiểu biết về Đức Chúa Trời. Khi suy nghĩ về Đức Chúa Trời tôi hiểu biết Ngài qua những suy tưởng về Jêsus Christ, Ngài đã chết khi mới ba mươi ba tuổi, chết một cách nhục nhã để chiến thắng tội lỗi và ban cho chúng ta sự sống đời đời."

Mẫn khê bảo: "Nếu Đức Chúa Trời Toàn năng đã làm việc đó thì chắc tôi phải là một thứ độc được giết hại ghê lắm."

Tín gặt đầu đáp: "Jêsus đã đánh dấu Tội bằng một gạch rất lớn, đó là Thập tự giá của Ngài. Nhưng cũng hãy nhớ rằng Ngài đã chứng tỏ mình là Đức Chúa Trời của sự sống lại của Ngài."

Quay sang số người ngồi nghe. Tín bảo: "Đó là lý do Đức Chúa Trời sai Jêsus đến thế gian."
Mẫn ngồi im lặng, tuy nhiên đôi mắt sáng ngời, gật đầu thỏa mãn.

Hết

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>